

ממתק לשיבת

זמני השבת
ירושלים תל-אביב חיפה באר-שבע
ניסת השבת 5:12 5:18 5:27 5:30
אאת השבת 6:25 6:27 6:26 6:27

מה בחבילה? ■

תל-אביב-יפו
Tel-Aviv-Yaffo
P.P. - שולם
67'ש



מעקב צמוד

מאת עוזי קפלון



אִמְרוּ לִי לְהַעֲבִיר
אֶת הַחֲבִילָה פִּהֲתַבְּתָהּ הַזֶּה,
לְתַבְּתָהּ אַחֲרָי. זֶה הַבֵּל! אֲנִי סֶבֶל,
זוֹהִי הַעֲבֹדָה שְׁלִי, וְאֵין לִי כִּה
לְהַשְׁשׁ...

צִ'רְנוֹבִיץ, בְּשָׁנוֹת הַשְּׁלֹטוֹן
הַסּוֹבֵטִי. חַג הַפֶּסַח פִּתְקַרְבֵּי,
וַיהוּדֵי הָעִיר פָּנְסִים לְהַתְּבֹנֵן לַחַג.

זֶה נִרְאָה כְּמוֹ כָּל שָׁק שֶׁסֶבְלִים סוֹחֲבִים.
אֲבָל בְּכֵל זֹאת, אֲשֶׁתְּדַל לֹא לְבִלַּט. הֲרֵי
אֲנִי בֶן יוֹדֵעַ, כִּי יֵשׁ בַּשָּׁק...

אֲנִי בְּכֵל לֹא אֲמִיר
לְדַעַת כִּי יֵשׁ בַּשָּׁק...

פִּאֲחוּרֵי צוּעֵד שׁוֹטְרִים...
הֵאֵם רַק נִדְבָּה לִי, שֶׁהוּא
צוּעֵד בְּעֵקֶב בּוֹת?

אָה... אַתָּה קָרָאת לִי... חֶבֶר
שׁוֹטְרֵי? אַתָּה... אַתָּה אוֹלֵי רוֹצֵה
שְׁאֲסִיחַב עֲבוּרֵךְ בִּשְׁוֵהוּ?

הֵי, סֶבֶל! עֲצֵר!!

נהנים עם איצי



איצי, אתה יכול
להביא לי סבירה?



לא...

אז לפיה פיצ' קבל?



הוא לא קבל!



אז תן לו גם...

שלום לך יופני היקר,

היום, פתאום המורה הודיע לנו על טיול קצרצר. "לאן?", שאלנו. "לרחוב המקביל לבית הספר", ענה המורה. "מתי?", "ממש עכשו"...

זה היה נשמע מסתורי. איך המורה שלנו, שמקפיד לא לבזבז אף דקה של למוח, מוציא אותנו ככה, לסיבוב בשכונה? אבל אחרי כמה דקות כשהעמיד אותנו המורה אל מול שני עצי פרי יפים, תפסנו את העניין. בודאי! איך שכחנו? הרי בחדש ניסן מברכים "ברכת האילנות!"

הפרות הקטנים שעל העץ, הציצו אלינו מבין העלים ונצני הפרחים. ברכנו בקול רם ובכונה "ברוך אתה... שלא חסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות ליהנות בהם בני אדם" והתחלנו לחזר לפתה. "מענינו, הבקר בדרך לבית הספר, עברתי כאן, ליד שני העצים, ובכלל לא שמתי לב אליהם!", השתומם מיקי.

ראיתי מיד על המורה שהוא נהנה מן ההערה. "נכון, גם אני עברתי ברחוב הזה ולא שמתי לב לשני העצים. רק הבקר, בזכות 'ברכת האילנות', פתאום 'גליתי' אותם. אני חושב שזה דבר חשוב שאנחנו צריכים ללמד אותו! פשוט לשים לב, להתפעל ולהודות על כל דבר שסביבנו! על השמש הזורחת, על האויר הצח, על הפרחים לאורך השביל, על הפתות היפות והמרנחות שאנו זוכים ללמד בהם... על הכל!"

שלך, אלי

נא לשמוע על קדושת הגיליון

עריכה: ד. גרוזמן
ניקוד ועיצוב: פרלשטיין אירוס: רפי דרוק
משתתפים: מ"ם הרשקוביץ, עוזי קפלון

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שלוחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

תקציר: ומי הגיע לשמע את עשרת הדברות? מר אמנון, בעל ה'למבורגני' המפוצצת. מוזר, נדמה שבנו, צ'יקו, חושש מפניו!...

הבלש אמנון

מר אמנון המשיך לספר: "בבקר, כשגליתי את הפנצ'ר, ברור שפעסתי נורא על האיש שפנצ'ר לי את הרכב. היות ואני בלש במקצועי בשירות המשטרה, החלטתי לעשות הכל כדי לגלות מי הוא ולהראות לו שטעה חמורות בבחירת האיש אותו העז להרגיז. העניין הוא שברגע שפתחתי את הרכב ונסיתי להתניעו – מה אני מגלה? 'מפתח גנבים' תקוע לו בתוך הסוויץ' של המנוע! אז גם שמתי לב שהאוטו נמצא שני מטר קדימה מן המקום בו אני החניתי אותו אתמול! אתה תופס מה שזה אומר?"

גם צ'יקו הבין שהשקר שלו התגלה עכשו. הוא היה נראה אמלל מאוד. ר' יוסף יצחק רק בקש להיות בטוח: "עזב את הילד. את דניאל. לא התכונתי אלו. אולי יש לך כאן, באולם בית הכנסת, בן נוסף?"

"מה פתאום!", היתה התשובה. "יש לנו ילד אחד בלבד".

ר' יוסף יצחק נבוך. הוא העיף מבט מהיר בצ'יקו, שהיה נראה כמי שדינו נגזר זה עתה לענש חמור. נדמה היה לי שרחמי של ר' יוסף יצחק נכמרו עליו. "תראה", הוא שקל את מלותיו. "אנחנו מבינים עכשו שלא הבן שלך 'סדר' לך את הפנצ'ר אלא מישהו אחר. אני יודע מי הוא ותקף גם נשוחח אתו. בקשה אחת לי אליך: אל תדון אותו לכף חובה. יכול להיות שהוא באמת התכונן לעזר לך וגם אם הוא התכונן להזיק לך משום מה, הרי בפעל הוא הציל את האוטו שלך מידי גנבים".

"היה בסדר!", חיד הבלש. "לא אפגע בו לרעה. אבל חשוב לי להפיר אותו. חשוב מאוד!"

כל הילדים קבלו את ארטיקיהם והתבקשו לצאת מבית הכנסת. גם דניאל התבקש בתקף על ידי אביו לצאת. צ'יקו המסכן נסה להתחמק החוצה עם כלם, אבל קולו של ר' יוסף יצחק השיג אותו. "רגע, צ'יקו. אנחנו צריכים אותך אתנו לכמה דקות"...

מר אמנון המשיך לספר: "בבקר, כשגליתי את הפנצ'ר, ברור שפעסתי נורא על האיש שפנצ'ר לי את הרכב. היות ואני בלש במקצועי בשירות המשטרה, החלטתי לעשות הכל כדי לגלות מי הוא ולהראות לו שטעה חמורות בבחירת האיש אותו העז להרגיז. העניין הוא שברגע שפתחתי את הרכב ונסיתי להתניעו – מה אני מגלה? 'מפתח גנבים' תקוע לו בתוך הסוויץ' של המנוע! אז גם שמתי לב שהאוטו נמצא שני מטר קדימה מן המקום בו אני החניתי אותו אתמול! אתה תופס מה שזה אומר?"

"אתה מתכונן לומר שמי שפנצ'ר לך את הרכב, בעצם התכונן להציל אותו מידי הגנבים שלא הצליחו להתקדם אתו?", פענח ר' יוסף יצחק במהירות את התמונה. "נהדר!", טפח על שכמו מר אמנון. "אתה יכול להיות בלש מצוין! ואני, המשיך מר אמנון, "כל הפעס שלי על אותו מפנצ'ר התחלף בהפרת תודה. אני רק תוהה עד עכשו: מדוע אותו אחד היה מענין לעזר לי וגם, מנין לו, לאותו 'נשמה טובה', שהאוטו היה אמור להגב באותו לילה? זה צריך להיות מישהו שמפיר אותם... אלא אם כן היה זה אליהו הנביא שהתנדב משום מה לעזר לי"...

גם ר' יוסף יצחק חיד עכשו חיד גדול. ראיתי כמה רוח לו. בחייוף צופן סוד אמר בחגיגות: "ובכן, צר לי להודיע לך שלא אליהו הנביא ארגן את העניין, אלא מישהו אחר. מישהו שאינני יודע איך ידע על הגנבה המתכננת, אבל זה מישהו שאני בטוח שהוא אוהב אותך מאוד ורוצה בטובתך. אם תקרא לבן שלך, אני חושב, יתברר כל העניין"...

המשך יבוא



בנית משפחת גאולה

פיני: בכלל לא אכפת לי לעבד קשה לקראת חג הפסח. בי בסוף מגיע החג, והוא יפה ומרגש וגם ארוך. איזה ביי שישי לנו את חג הפסח!

שרי: נכון, גם אני מאוד אוהבת את חג הפסח ובכל זאת אני מקנאה, אתה יודע בפיני? בדור של יוצאי מצרים! תחשוב איזה חג פסח היה להם! איזו התרגשות היתה להם, ובעקור - אילו נסים מדהימים הם ראו סביבם!

צביקה: אני חושב שטוב כמעט, הם יוכלו לקנא בנו... הרי הם יצאו ממצרים - לפדבר, ואנחנו נצא מהגלות - לאלה השלמה!

אבא: נכון מאוד, כתוב שהנפלאות שגרה בביאת הפסח יהיו כפיו, ועוד יותר, מן הנפלאות שהיו ביציאת מצרים! רק שאז לא תהיה קנאה, אלא שוכחה גדולה של כל היהודים מכל הדורות.

והחליט כי ישוב לביתו ויהימה. "אם יש ברוסיה צדיק כזה, מוכן אני לשוב לביתי ולמשפחתי למרות הסכנה הכרוכה בכך", אמר בהתרגשות.

זמורה לאחר ששב האיש לביתו חזרה האשה לרוסטוב. הפעם באה כדי להודות לרבי. היא היתה כה אסירת תודה ומלאת התפעלות, עד שהתקשתה להשלים עם העבדה שלא תוכל לפגוש את הרבי פנים אל פנים ולהודות לו ישירות.

לבסוף יעץ לה אחד החסידים להמתין לרבי בשעה הקבועה שבה הוא נוהג לצאת מחדרו. ואמנם כך עשתה. בשעה היעודה, יצא הרבי מחדרו. אך ראתה אותו האשה, פרצה בזעקה ומיד נפלה מתעלפת.

לאחר שהפרתה שבה אליה, התענינו הסובבים בשלומה ובקשו לתהות על פשר התרגשותה המיוחדת. "מה זאת אומרת!", נתנה האשה בשואלים עינים משתוממות, "הלוא זה האיש שפגשתי בתחנת הרכבת בורשה והוא אשר הדרוך אותי איד למצא את בעלי בעיר הגדולה!".

"אבל כל החדש האחרון לא יצא הרבי מרוסטוב ובודאי לא נסע לורשה", אמרו לה.

אך האשה בשלה: "אל תספרו לי את מי אני פגשתי. איד אוכל בכלל לשפח את הדמות התמירה והאצילית בעלת הזקן החום-אדמדם, שנגשה אלי ושוחחה עמי דקות ארוכות. זה היה הרבי - הוא ולא אחר..."



עדה בזה הרגע, כמעט שלא הבחינה באדם המאבק שהתייצב לפניו, בש ונכלם. פתאום התנערה ממחשבותיה והבחינה בעלה העומד מולה. בדקות הראשונות שפכה על ראשו את כל התסכול והכעס שנצברו בלבה מאז עזיבתו הפתאומית, לארץ כל השנים הקשות שעברו עליה ועל ילדיה.

לאחר שנגעה קמעה, ספר לה בעלה בקול מתיסר ומתנצל על הנסבות המיוחדות שגזרו עליו בריחה מהירה מהבית, ללא כל הודעה מקדמת. כשהשתכנעה בכנות דבריו, הזמינה אותו להצטרף אליה ולשוב לביתו. אלא שמאונן סבות ממש שבועטין נאלץ לנטוש את ביתו, חשש גם עתה לשוב ולהכניס אל תוך גבולות רוסיה.

בין כך ובין כך, הביע הבעל את תמיהתו על הדרך שבה אתרה אותו אשתו. זו ספרה לו על בקורה אצל הרבי ועל המלים המעטות שהביאוה לורשה. אחוז התפעלות מראיתו הרחוקה של הצדיק, שנה האיש את דעתו

הרבי, אם ברצונה למצא את בעלה. בעית הפסח נפתרה אף היא לאחר סיבוב של התרמה בין החסידים.

קמה האשה ונסעה ברכבת אל בירת פולין. כשירדה בתחנה ההומה, לא ידעה לאן לפנות. לשוא נסתה להזכר במלה או ברמז כלשהו בדבריו של הרבי, שיכינו אותה למחוז חפצה. המשפט היה קצר וסתום והיא עמדה על מקומה, נבוכה ומבלבלת, עוד שעה ארוכה.

לפתע פנה אליה יהודי נשוא פנים, גבה קומה, עטור זקן חום-אדמדם. "רואה אני כי את מחפשת דברמה", פנה אליה בקול רך, "אולי אוכל לסייע בידי?".

האשה ספרה לו כי הגיעה לורשה כדי לאתר את בעלה ונקבה בשמו. להפתעתה ולשמחתה הנהן האיש בראשו, כמי שמכיר הוא את האיש הנושא שם זה. חישמהרה הפנה אותה לעבר טחנת קמח מסימת בעיר ואף הדרוך אותה כיצד להגיע לשם. "דומני שהאיש שאת מבקשת נמצא שם", הוסיף ואמר.

מלאת תקווה צעדה האשה לפי הדרך האיש עד אשר הגיעה לטחנת הקמח. נגשה לדלת הטחנה ונקשה עליה. "האם אתה מכיר את פלוני-אלמוני?", שאלה את בעל-הבית, אשר יצא לקראתה. "כן!", השיב בעבר רגע ומיד שלח לקרא לאיש שאת שמו צינה.

המומה מהתגלות רוח-הקדש, שלה היתה



קוראים בענין

"הוא ולא אחר"

האשה שעמדה על מפתן ביתו של אדמו"ר הרש"ב, רבי שלום-דובער מליובאוויטש, נראתה שבורה ורצוצה. "אני מוכרחה להכניס אל הרבי", התחננה, "כי רק הוא יוכל לעזר לי". הגבאי הבין ללבה, אבל הודיע לה כי הרבי לא יוכל לקבלה עכשו, וכי באפשרותה לשטח את ענינה בכתב.

לבסוף נתרצתה האשה לדברי הגבאי והעלתה את מצוקתה על הכתב. בעלה, יהודי מן השורה, נטש אותה לפני שנים מספר ומאז לא נודעו עקבותיו. המסכנה חפשה אחריו בכל מקום אפשרי, אבל הוא, כאלו בלעה אותו האדמה.

לפני זמורה יעץ לה מפר, מחסידי ליובאוויטש, שתפנה אל הרבי. "רבים כבר נושעו על-ידי ברכתו", אמר לה ושכנע אותה לנסע לרוסטוב, מקום מושבו של הרבי באותם ימים.

כעבר שעה קלה שב הגבאי אל האשה ובפיו תשובת הרבי: "תסע האשה לורשה".

השתוממה האשה למשמע היעד המרחק והבלתי-מגדר, אליו שולח אותה הרבי. גם כסף להוצאות הנסיעה לא היה בידיה. אבל החסידים סביב זרזו אותה לצית להוראת



דמות מהפרשה

האלי"ף הקטנה

זכיתי להיות במלה הראשונה הפותחת את ספר ויקרא. האות א' במלה "ויקרא" נכתבת בספר התורה כאות קטנה יותר מהאותיות הרגילות. תוכלו לראות זאת גם בחמשים שבדכם.

אתם בודאי שואלים: מדוע אני קטנה?

אז תדעו לכם שאתם לא הראשונים ששואלים את זה. במשך השנים זכיתי לשמע פרושים רבים מדוע אני קטנה...

אחת הפעמים היתה כאשר האדמו"ר הצמח צדק, רבי מנחם מענדל, הגיע לגיל שלוש - ולמד את הפסוק בפעם הראשונה. הוא מיד שאל את סבו רבי שניאור זלמן, האדמו"ר הזקן, את אותה שאלה: מדוע האות א' במלה "ויקרא" היא קטנה?

אדמו"ר הזקן הסביר לילד כך: הפסוק הזה מספר על כך שהשם קרא למשה. אולם משה רבנו, למרות מעלותיו הכבירות, היה ענו מאוד, יותר מכל אדם בעולם!

לכן, דוקא בפסוק המדבר על חבתו של משה רבנו, פסוק בו השם קורא לו - דבר שכמעט אף אחד לא זוכה לו! - דוקא שם האות א' קטנה, כדי להראות את מדת הענוה של משה רבנו...

מגלים עולם

השלוח, המכנה גם 'הגיחון', הוא המעין של ירושלים הקדומה. בתקופות שונות נבנו ונחפרו סביבו מפעלי מים שונים, אך הידוע מביניהם הוא מפעל המים שבנה המלך חזקיהו. כאשר עלה מלך אשור על ירושלים ושם עליה מצור, נתקל חזקיהו המלך בבעיית מים מרובת: מעין הגיחון היה מחוץ לעיר, ועליו היה למצא דרך הן להבטיח מים לעיר הנצורה והן למנוע מהצבא האשורי גישה למקור המים...

וכך מתאר בספר דברי הימים: "...ויועץ עם שריו וגביריו לסתום את מימי העינות, אשר מחוץ לעיר... לאמר למה יבואו מלכי אשור ומצאו מים רבים". כדי לפתור את הבעיה, חצב חזקיהו מנהרה שמשכה את מי הגיחון מתחת לפני הקרקע אל פנים העיר. על ידי כך הבטיחה לעיר הספקת מים סדירה.



מחכימים ונהנים

חנוכה הגוף

אל רבי שלום-דובער מליובאוויטש הגיעו פעם לשבת אורחים חשובים רבים, מהמפורסמים בעדת החסידים, והזמנו לשלחנו של הרבי.

בעת נטילת-ידיים לסעודה, הבחינו הרבנים האורחים שהרבי שופך מים שלוש פעמים על כל יד, ובעת הסעודה שאלוהו: מה המקור לכך?

ענה הרבי: ברגע זה אינני זוכר היכן זה כתוב, אבל אם אני נוהג כך, בודאי יש מקור לדבר, שכן הרגלתי את גופי להתנהג על-פי הוראות התורה והשלחן ערוך.